

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Středa, 13 Říjen 2010 22:30

Je zajímavé, že **Písničkáři sobě** se pokaždé nesou v jiném duchu... Ti, co se uskutečnili 30. září, jak jsem je avizovala před časem, byli ve znamení nemoci a újmy na zdraví. Začal to můj spolupachatel **Jarda Čížek**. Když jsem mu volala den před akcí, chraptěl mi do telefonu, že mu je nějak „blbě“, že v úterý to bylo ještě v pohodě, odehrál koncert se svou chotí, zapil to pár piv a pak ráno mu začalo být ouvej, protože vládu nad jeho zdravím převzala chřipka. „Budeš to muset zvládnout sama!“, byla jeho poslední věta. Dalším, kdo odpadnul kvůli nemoci, byl **Petr Dvořák**, který měl přijet z Boleboře. A aby toho nebylo málo, tak jsem ve čtvrtek 30. září vstala ráno z postele a zjistila jsem, že nemůžu otáčet hlavou na pravou stranu. Během dne jsem několikrát byla počastována narážkou z filmu Vesničko má středisková – „A celá se otáčet můžeš?“ Naštěstí nejsem levák, ač na některé věci levá jsem, a hmatník kytary mám v levé ruce. Do AC klubu jsem dorazila před šestou hodinou, přičemž skoro všichni účinkující tam už byli. Brzy po mně přijel i náš zvukař **Jarda Hrůza**, který nepouští hrůzu, jen se tak jmenuje. Jinak nikde nikdo.

Víte, vždycky mám největší starost s tím, aby přišli nějakí diváci. Sice jsme naši akci záměrně označili „Písničkáři sobě“ pro případ, že bychom si hráli jen navzájem sami pro sebe, ale s lidmi to je prostě lepší. Ještě si stále snažíme posluchačský okruh vytvářet, jsme na začátku cesty, a proto podléhám před blížícím se a nastávajícím termínem koncertu žaludečním potížím a strachu, jestli aspoň někdo přijde.

Naštěstí některé skalní příznivce už máme, děkujeme za ně a i za to, že občas přivedou někoho dalšího.

Kolem sedmé hodiny se lidi přitrousili a AC klub byl téměř zaplněn, jak se pro akci tohoto druhu sluší.

Večer zahájil **David Alfík Dewetter** z Divišova. Potkala jsem se s ním už podruhé, přestože u

nás hrál prvně. Asi před pěti lety jsem se vypravila na koncert Wabiho Daňka a Alfík tam hrál jako host. Jeho písně a projev mi už tehdy přišly moc hezké a příjemné. Ale jak jsem mohla tušit, že ho jednou budeme s Jardou hostit i my?! Je to zajímavé, jak se cesty lidí klikatí... Musím připustit, že tehdy jsem si jeho vystoupení užila víc, protože jsem mohla jen v klidu poslouchat. Na Písničkářích jsem pobíhala, moderovala a během části Alfíkova vystoupení jsem si za rohem doladřovala kytaru a rozehrávala se, poněvadž jako druhá jsem lezla na pódium já.

Zahrála jsem pár svých písní, asi z poloviny patřily do kolekce „Lékárna a přilehlé okolí“ (v lékárně pracuji jako farmaceutický asistent).

Poté jsem se opět vtělila do role hlasatelky – uvaděčky a pozvala jsem na scénu **Marka Vojtěcha**

který dnes jako jediný neměl strunný nástroj, ale akordeon. Napsal nám o sobě, že je „začátečník za Zenitem“, ale nenechte se mýlit, na tomhle člověku to není vůbec znát. U nás to bylo jeho sedmé veřejné vystoupení, ale všechno svědčilo o tom, že vše je, jak má být. A troufám si říct, že by strčil do kapsy některé písničkáře, kteří mají za sebou už stovky koncertů. Jeho písně jsou melodické a mají vtip. Nejvíc jsem se smála, když jeden refrén vyprávěl o tom, že se usne u kriminálky na Nově. Skoro každé úterý a čtvrtek se totiž kolem desáté hodiny své maminky ptám, kdo je vrah, protože pravidelně usínám.

Další účinkující byl písničkář zvaný **Pokáč**. Opět jsem se dívala s otevřenou pusou a po jeho vystoupení jsem nemohla konstatovat nic jiného, než že dnes mi to připadá neuvěřitelně dobré. Pokáč má písně s aktuálními tématy, např. co se děje v modelingové agentuře s nově přijímanou dívkou, nebo zážitky z Facebooku a Seznamu. Vše zpracováno s vtipem, ironií až sarkasmem. Za zmínku stojí ještě kreace Pokáčových nohou. Kam se na něj hrabe Karel Gott. Vtipnou notu Pokáče vystřídala vážná, náladová, jemná, komorní hudba **Tamaralu**. Trio Tamaral tvoří

Pavel Kovačka, Eliška Pechová a Petr Sedláček.

Petr je i autorem repertoáru. Jejich vystoupení kazila skutečnost, že AC klub nemá úplně nejlepší akustiku a ani pořadatelé na vícečlenná tělesa nejsou tak úplně stavění a připravení. Tamaral měl se zvukem problém, přestože do sálu to z beden lezlo pěkně, diváci tyto potíže neregistrovali. Večer, který pěkně začal i pěkně skončil.

Přivedlo mě to k myšlence a k závěru, že nejspíš zůstaneme opravdu čistě písničkářskou akcí a přístupní maximálně dvojicím. Můžu ale slíbit, že dnešní účinkující někdy určitě pozveme znovu. Další Písničkáři sobě VIII (Už to asi brzy přestaneme číslovat.) se uskuteční na státní svátek Den boje za svobodu a demokracii 17. listopadu od 19:00 a ti další budou 26. ledna ve stejný čas. Přijďte se podívat, nebo se ozvěte a přijďte si zahrát!